

Rozhovor o přírodě s jejími nejmladšími kamarády

Miroslav Hájek / foto: autor

V dalším díle našeho seriálu rozhovorů se zajímavými lidmi, kteří mají vztah k Velkopopovicku, poprvé opravdu litujeme, že Zpravodaj se netiskne barevně. Černobílé reprodukce krásných barevných kreseb jsou totiž jen slaboučkým odvarem jejich skutečné podoby. Autory obrázků jsou děti z naší základní i umělecké školy. Vznikly jako jejich představy, jak by mohl vypadat symbol Přírodního parku Velkopopovicko. Přestože jsou tedy bohužel jen černobílé, alespoň jako náznak o nápaditosti dětí poslouží.

A i když konečná podoba označení Přírodního parku Velkopopovicko nakonec přece jen může být jiná, přesto výborné nápady dětí rozhodně nezapadnou. Objeví se každopádně vbrzku na veřejnosti, aby je mohli obdivovat nejen obyvatelé obce, ale i její návštěvníci.

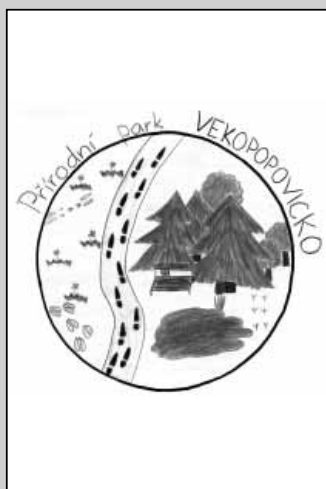
Autoři nejlepších obrázků, jak je vybrala porota sestavená ze zástupců školy a obce:

Viktorie BERKOVÁ 3. B

Michaela MACOURKOVÁ 4. A

Ivanka OSTASH 7. A

Nikola ŽÁKOVÁ 5. A

Dvě z autorek oceněných obrázků – Ivanku Ostash a Nikolu Žákovou se nám podařilo ještě před vypuknutím prázdnin zastihnout ve škole a alespoň krátce je vyzpovídat...

Vaše obrázky napovídají, že rády malujete; ale řekněte nám také ještě něco víc o sobě. Žijete přímo ve Velkých Popovicích?

Ivanka: Ano, já jsem přímo z Popovic, bydlím dokonce jen kousek od školy, přímo pod kostelem.

Nikola: Já bydlím na Petříkově v bytovkách.

Ještě prozradte něco o svých zálibách, koníčkách...

Ivanka: Což o to, koníčků je dost. Bohužel všechno nestíhám. Strašně ráda tančím a zpívám. A to všude, kde je to jen možný. Spolužáci už mě mají plný zuby. Občas mi zavírají i pusku. Už je to se mnou asi k nevydržení. A taky dělám dramatař. Tři roky. Snad se mi to docela i vede. Baví mě to. Taky jsem dělala krasobruslení, ale to už teď moc ne. Protože jsem na tom docela špatně, jsem takový prkno.

No, počkej, když tančíš, tak nemůžeš zase být moc prkno...

Ivanka: Ale to je tím, že jsem začala až dost pozdě, ne jako ty děti, co začaly brzo, a bylo to na tom vidět. Taky je to finančně dost náročný,

takže jsem přitom neviděla žádný výsledek, žádný pokrok. Bylo to drahý a přitom nic moc.

A co ty Nikol...

Nikol: Já taky ráda tancuju, chodím na kroužek. Moc ráda jezdím na koni. Už jsem dlouho ale na něm nebyla, tak se teď moc těším, protože pojedou s kamarádkou k její babičce, co má koně. V létě o prázdninách s tátou také dost jezdíme na kole po okolí. To mě taky baví, máme už to tady projeté, máme své trasy. A hodně ráda maluju a kreslím.

Takže tedy k těm vašim obrázkům... co vás vlastně inspirovalo k jejich namalování?

Ivanka: Já tam chtěla původně mít všechny ty živočichy, po kterých zůstaly na obrázku jejich stopy, ale nějak mi to nevyšlo, nebylo na to dost času, já tam chtěla mít všechno... stromy, trávu, zvířátka, prostě všechno, ale nepovedlo se mi to, nebyl na to klid, protože to v naší třídě, která je opravdu ďábelská, nejde, tam na to není ten klid, abych si s tím mohla pohrát. Prostě chtěla jsem do toho obrázku dát všechno.

Nikolo, a proč ty sis vybrala právě jelena... tedy jestli ho dobře poznáváš?

Nikola: Je to jelen. Mě to prostě tak napadlo. Že jich tu je hodně, patří sem do těch lesů... tak asi tak.

Vaše obrázky, obou, napovídají, že pojem příroda vám asi něco říká. Jak často se třeba dostanete ven, abyste si zdejší přírody mohli užít?

Ivanka: Vlastně skoro každý den. Chodím s pejskem kolem Habří, Brtnice. Za šest let, co tu bydlím od první třídy, to tady kolem znám, mám prošlé. Už se tu i dobře orientuju. Někdy jdeme i s rodiči.

Nikol: No, já tu mám babičky a dědy... jedny v Todících a druhé kousek od školy, takže když jedeme k té babičce v Todících, tak často vyrazíme i do lesa na jahody a na borůvky, protože ho má hned za zahradou. A v tom lese je taková louka, kam když jdeme na procházku, jsem právě viděla ty jeleny. Ale taky tam chodíme s rodičema jen tak na houby, s tátou zase jezdím na kole, takže to tam docela dobře znám.

Jak vás poslouchám, říkám si, že vás docela příroda baví. A tak mě napadá, zda máte už nějaký svůj názor na to, zda je potřeba přírodu vůbec nějak chránit? Nebo si myslíte, že je lepší jí naopak nechat být bez starosti, že si pomůže před různými škodlivými vlivy sama?

Ivanka: Já si tedy myslím, že v týhle době, kdy se lidi nedokážou chovat moc dobře ani k sobě, ani ke svému okolí, by se určitě měla nějak chránit. Chtělo by to nějak docpat těm lidem do hlavy, že to je něco, co nám pomáhá k životu... tedy vlastně tvoří nám ten život. Hlavně těm pubertákům...

Nikol: Mně třeba vadí, že lidi v přírodě odhazují odpadky... a právě ty pubertáci, jak říkala Ivča. Ta příroda by se měla chránit. Sama to neumí. A je to pro nás přece důležitý.

No jo, jenomže oni to často nejsou jen pubertáci, ale spíš ti úplně dospělí, kteří například na motorkách a čtyřkolkách vyrážejí i do přírodního parku a hlava nehlava bezohledně ničí přírodu. Vůbec je nezajímá, že můžou zlikvidovat vzácné rostliny, které v našem parku rostou a kterých je tak málo, že jsou i přísně chráněné. Co si o tom myslíte vy?

Nikol: To my když jdeme s babičkou a oni tam jedou, je to hodně nepříjemný. Už jenom ten hluk. Když jsme z toho špatný my, co pak zvířata. Ten park je spíš pro procházky, nebo se tam projet na kole. Přece jsou jinde místa, kde se dá na motorce závodit, kde už jsou na to tratě, a ne v parku. Jo a taky by si měli lidi po sobě odnést odpadky. Když si přinesou jídlo a pití v ruksáčku, tak tam je mají určitě i dost místa na odnesení obalů. A ne to pohazovat v přírodě.

Ivanka: Já jsem tedy zírала, když jsem je viděla na motorce v lese. To mi tedy přijde fakt dost přehnaný. To je drzost. Přece je takových míst, kde můžou jezdit, tak proč musí mezi stromy v lese.

Napadá vás tedy něco, co udělat pro to, abychom zanedlouho nevzpomínali na zdejší krásnou přírodu jen nad takovými obrázky, jaké jste namalovaly?

Ivanka: No určitě by se měl ten park nějak označit, aby Popovice zůstaly krásný. Ale musí se o to někdo snažit.

Nikol: Mně by se líbilo, kdyby se příroda uchovala naživu. To bych opravdu byla ráda.

P. S. ... jen tak na okraj ... nemáte z předešlých řádků trochu pocít, jako kdyby děti měly víc rozumu, než mnozí dospělí?

